

[Bernhard Baunsgaard]

eget område finde de resterende penge. Det vil jeg gerne sige at jeg finder fuldstændig forrykt. Der er dog ingen, der finder på, at fordi der bliver flere folkepensionister – altså dør færre, end det er forudset – så forlanger man, at socialministeriet skal skaffe de ekstra penge ved at spare på sygehusene, eller hvad det nu kan være, man i øvrigt har af omkostninger. Den går ikke. Jeg synes, at vi hver for sig må gå til vores finanslovsordførere og sige, at det må vi have lavet om.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Der er to bemærkninger, som jeg godt lige vil have lov til at kæde sammen. Den ene er SFs bemærkning til mig om, at dette ikke er en kulturpolitik, for det ændrer ikke noget inden for musikområdet. Nej, det gør det heller ikke, som det foreligger her.

Den anden bemærkning var den, som hr. Bernhard Baunsgaard kom med i den tidligere debat: vi har ikke råd til at lade være at have et godt teater. Det er en rigtig bemærkning, og hvis vi kæder disse to ting sammen, er der jo tale om, at vi ikke har råd til ikke at have et godt kulturliv. Derfor vil disse tilskudsændringer efter min mening betyde en bevidst bevillingspolitik, og det vil så betyde, at større dele af kulturlivet i fremtiden kan forblive i live og ikke bare gå til, fordi der tilfældigvis ikke er automatik. Derfor kan man godt sige, at det ikke er en hel kulturpolitik, men det er dog dele til en.

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Jeg har et svar til fru Hanne Severinsen på det spørgsmål, hun rejste, og på det, som fru Mette Madsen rejste under det forrige lovforslag. Spørgsmålet om gulvet, om en garanti, om et sikkerhedsnet for, at amterne ikke skulle gå alt for voldsomt til værks på et eller andet tidspunkt. Det er klart, man kunne da godt overveje at have nogle minimumskrav for, hvad der i hvert fald skal ske, og jeg vil da sige, at hvis det kunne gøre et flertal i folketinget trygge ved lovforslaget, vil jeg gerne gå ind i nogle overvejelser om det. Omvendt er jeg selvfølgelig meget forsigtig med at gå ud og pålægge amter noget. Det ligger ikke rigtig i decentraliseringstanken, men balancen er jo det evindelige problem,

som vi altid har, at vi vil alt det gode, men helst ad frivillighedens vej.

Til hr. Bernhard Baunsgaard har jeg to svar. Det ene går på spørgsmålet om orkestrenes lønninger og forskelligheden i provinsorkestre og København, og det er noget, jeg stort set har beskæftiget mig med, siden jeg blev minister, fordi jeg også synes, det er et problem. Jeg synes naturligvis også, at det er en skævhed, og det synes alle. Der er ikke nogen, der sådan for alvor kan undlade at give provinsmusikerne ret i, at det er uretfærdigt.

Problemerne er flere. Man burde løse det ved simpelt hen at lade de pågældende amter føre lønforhandlingerne og så lade dem finde ud af, hvad niveauet skulle være. Der må jeg nok sige, at for at det skulle kunne lade sig gøre, så mener jeg faktisk, at det er en nødvendighed, at dette lovforslag bliver vedtaget, så staten igen kan have styr på sine udgifter til det. Ellers er vi igen i den situation, at amterne trækker staten med op, og de penge – nu er jegovre i mit svar nr. 2 til hr. Bernhard Baunsgaard – skal vi ud og finde på andre områder, og så har man som kulturminister, som folketing ingen mulighed for at føre kulturpolitik. Vi skal simpelt hen skrive nogle ganske bestemte checks ud, og så må man altså undlade, og så må man tage fra andre, og det er der ikke meget bevidst i. Det er altså bare dem, der er inde under den ordning nu, og de andre må så betale, og sådan har det været i årevis.

Nu er det klart, at med det nye totalrammeprincip, som man gerne vil køre efter, det gælder både lovbundne og rammebelagte udgifter, betyder en stigning i de lovbundne udgifter inden for et ministerområde, at man skal tage pengene enten fra andre lovbundne udgifter eller fra de rammebelagte udgifter. Jeg synes, det er et rimeligt princip, men det kræver, at man sætter nogle bremsemuligheder ind, for ellers kan man overhovedet ikke føre nogen omprioriteringspolitik, og det mener jeg at folketinget var indforstået med at ministeren dog bestræbte sig på. Det er klart, at det stadig væk er folketingets flertal, der bestemmer, hvad der skal omprioriteres fra hvad og til hvad, men at ministeren måtte forsøge at omprioritere, var der vist almindelig enighed om.

Her har jeg også forsøgt at svare hr. Tinning, for jeg forstår godt, hvad der lå i hr.